

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת בראשית

נאמנא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

שבת חול המועד סוכות תשפ"ב

שולחן הטהור ליל שבת קודש

את המלך ויפה אותו ית"ש כביכול לבני ישראל, להמשיך קדושתו ית"ש למטה להתלהב. נמצא אהרן ומשה הם תרי רעין דלא מתפרשין, והם צריכים זה לזה.

אמנם כל זה לכלל ישראל אבל לבעלי מדריגה מביני מדע בעלי השגה אין צריכים ליפה המלך ית"ש לפניהם, וגם לא ליפות אותם לפני המלך, כי הם מלא דביקות, ודי להם כוחו של משה רבינו לברו דהיינו להמשיך קדושתו ית"ש למטה, ואין צריכים לעובדא דאהרן כי טובים ויפים הם.

בספה"ק נועם אלימלך (בהעלותך ד"ה ויעש כן אהרן) כתב על הפסוק ויעש כן אהרן וגו' (במדבר ח ג) ומביא פי' רש"י (שם) להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. ודקדק מה בעי רש"י בזה שפירש להגיד, אי משום דקשה לרש"י ז"ל מה חידוש שעשה כמו שציוה

בליל שבת קודש זה הוא אושפיזא דאהרן כהנא קדישא. כן חל היום בלילה יומא דהילולא של מוח"ז הגאון רבי חיים יהודה הלוי דיימש זצ"ל שהיה דיין בעיר מאקאווא.

והנה בספרו אהבת חיים (סוכות, רוח חיים על מסורות ליל ה') מביא, דאיתא בזהר הק' (ויקרא ב.) דאהרן כהנא היה שושבינא דמטרוניתא ומשה היה שושבינא דמלכא. ומביא שם מספר דברי אמת שפירש שאהרן העלה התפילות והמעשים טובים של כנסת ישראל ומשה המשיך קדושתו ית"ש למטה.

עוד מביא שם מהרה"ק היהודי הקדוש זי"ע (שיומא דהילולא דיליה גם חל הערב), שפירש על דרך זה שאהרן הכהן היה שושבין להביא כנסת ישראל, דהיינו נשמת ישראל להשי"ת ויפה אותם לפני המלך כדרך שושבין, ומשה היה שושבין למלכא, שהביא

את הנרות' רצה לומר בעת שתעלה עצמך להקשר בנרות הם ז' הרועים הנ"ל, 'אל מול פני המנורה' הם כללות ישראל נקראים פני המנורה, שהם השורש והגוף של המנורה, ואחר כך 'אירו שבעת הנרות' הם ז' הרועים שתתקשר ותאיר בהם.

'ויעש כן אהרן וגו' העלה נרותיה/, כי בודאי אם היה באפשרי שיעשה הצדיק השני קשרים כאחד, בודאי היה נחת רוח לפניו ית"ש שזה הוא רצונו, וכן היה הכוונה בשעה שדיבר עם משה רבינו ע"ה, אלא שהכתוב מלמד לאדם איך שיעשה בהדרגה, ואהרן בצדקתו הגדולה עשה שניהם בבת אחת בהתקשרות אחד, וזהו 'אל מול פני המנורה', פירוש בשעה שהתקשר עצמו בפני המנורה, 'העלה נרותיה' של שבעה רועים הכל ביחד, וזה היה שבח גדול לאהרן ראש החסידים לעשות כדבר הזה הנכבד בעיני הכורא ית', וזהו שפרשי' ז"ל 'להגיד שבחו של אהרן שלא שינה' פירוש שלא היה צריך לשנות, דהיינו לעשות שני פעמים כנ"ל, אלא עשה ותיקן הכל כאחד.

כדי להבין דבריו הקדושים נקדים לעורר באיזה ענין, דהנה ידוע

אותו הש"י, וא"כ האיך מתורץ במה שפירש להגיד שבחו של אהרן, הקושיה במקומה עומדת. ועוד דקדק שם בלשון 'אירו שבעת הנרות (שם פסוק ב) ואח"כ כתיב העלה נרותיה, והיה לו לומר האיר נרותיה.

אך הענין דאיתא שבעה רועים יש לישראל, אברהם כו' יוסף ודוד, ושעליהם עומדים כל העולמות שהם מאירים בשבעה ימי הבנין והם יסוד כל העולמות, ונמצא הצדיקים נקראים אורות. והנה הצדיק העובד השם באמת צריך לקשר עצמו בשבעה רועים הנ"ל, והש"י מלמד לצדיק שלא זה בלבד יעשה לקשר עצמו בשבעה רועים, רק יקשר עצמו בכללות ישראל ג"כ, אך זאת בלתי אפשר לקשר עצמו בכללות ישראל ובשבעה רועים בבת אחת, כי בעת שהוא מקשר עצמו בכללות ישראל צריך לירד ולהטות עצמו ממדרגתו העליונה, ובעת שהוא מקשר עצמו בשבעה הרועים אזי הוא עולה גבוה מעל גבוה, ואי אפשר להיות בבת אחת הב' קשרים הנ"ל.

וזהו שאמר השי"ת 'דבר אל אהרן', דהיינו ללמדו שיעשה בהדרגה, מתחילה יקשר עצמו בכללות ישראל ואחר כך בו' רועים, וזהו 'בהעלותך

לו שזה אחד מהחסרונות כשגרים בעיר גדולה, שאין דורשים בשלום של הזולת.

וסיפרתי לו שכשהייתי אברך בישיבת לייקווד הגיע הרב גמינגר שליט"א לגיים אברכים לכולל שפתחו ב'סאוט בנד אינדיאנה', סאוט בנד היא עיירה קטנה שרוב רובו של האנשים כאן אינם יודעים כלל שיש מקום כזה, אני כן הייתי בסאוט בנד כמה פעמים, זה נסיעה של שעתיים משיקגו, ויש שם קומץ קטן של יהודים. הרב גמינגר הגיע לגיים אברכים לכולל שפתחו שם. הוא הסביר לאברכים החילוק בין מי שגר בעיר קטנה למי שגר בעיר גדולה, שהנה פעם היה בכבישי אגרה ביתנים ששם עמדו גובים לגבות את האגרה, בשונה מהיום שכל כבישי אגרה גובים באופן אוטומטי, בעיירות קטנות כשהיו עוברים את הביתן דרשו בשלומם של הגובה, בעיר גדולה כשעוברים את הביתן אם תנסה לשאול בשלומם של הגובה, הוא לא יבין בכלל מה אתה רוצה ממנו.

האמת היא שגם בעיר צריכים לדרוש בשלום הזולת, וכך היה נוהג תדיר כ"ק אאמור"ר זי"ע הכ"מ כשהיה מהלך ברחוב העיר היה מאחל 'גוט

שמדתו של אהרן היה אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה (אבות א יב). ובמדה זו זכה אהרן לכהונה, שכשהקב"ה התגלה למושה בסנה אמר, שלח נא ביד תשלח (שמות ד יג), ומפרש רש"י (שם) ביד מי שאתה רגיל לשלוח והוא אהרן. ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמת בלבו (שם פסוק יד). וכתב רש"י, וראך ושמת בלבו - לא כשאתה סבור שיהא מקפיד עליך שאתה עולה לגדולה, ומשם זכה אהרן לעדי החשן הנתון על הלב, ע"כ. הרי שאהרן הכהן ויתר למושה, על אף שמושה רבינו היה אחיו הצעיר ממנו, ולא רק זו אלא 'וראך ושמת בלבו' שאהרן הכהן שמח עד למאד בעלות אחיו לגדולה והאיר לו פנים.

ביום מן הימים ניגש אלי יהודי ואמר לי שאחד מהדברים הכי קשים בשבילי, זה שהוא מרגיש שאין לו חברים, שכשהוא מגיע לבית המדרש לא שואלים בשלומם. והוסיף ואמר שהוא זוכר בשנות נעוריו כשהיה גר באחת מעיירות הקטנות בארה"ב, בהגיעו לבית המדרש איזה קבלת פנים חמה ולבבית הוא היה מקבל, כשכל אחד היה אומר לו בוקר טוב. אמרתי

דברות שבת חול המועד סוכות תשפ"ב קודש

זו, כמו שאמרתי בערב ראש השנה לבחורים שסייעו בדבר שיותר מה שפועלים בתפלות של ראש השנה פועלים עם עבודה זו בערב ראש השנה, כמו שהעולם אומר שיכולים לפעול יותר בעת שמחכים ליכנס להצדיק, ממה שפועלים כשנכנסים לצדיק. כמו כן בענין להקדים שלום לחבירו בבית המדרש הוא גם חלק מהעבודה, ולפעמים יכולים לפעול בזה יותר ממה שפועלים עם התפילות עצמם בבית המדרש.

ויש לומר שזה כוונת הדברים של הרה"ק הרבי רבי אלימלך ז"ע שאהרן הכהן בצדקתו הגדולה עשה התקשרות עם כלל ישראל בבת אחת עם התקשרותו עם שבעת הרועים, שבשעה שהתקשר עצמו בפני המנורה, דהיינו להתקשר עם כלל ישראל, 'העלה נרותיה' של שבעה רועים הכל ביחד, שאצל אהרן עבודת ההתקשרות עם כלל ישראל, דהיינו העבודה של אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה היה עומד באותו דרגה כמו ההתקשרות עם שבעת הרועים.

לפעמים יכול האדם לומר שאין זה לפי כבודו לדרוש בשלום של יהודי אחר שאינו נמנה על קהילתו

שבת' לכל אחד ואחד במאור פנים, ואין לתאר גודל החסד כשדורשים בשלום של השני, לפעמים א"א לדעת כמה חיזוק יקבל האיש מזה שאתה תאיר לו פנים ותדרוש בשלומו.

וזה היה חלק מעבודת הכהנים בבית המקדש, כשהיה מגיע יהודי להקריב קרבן, אם הגיע להקריב קרבן חטאת ואשם, היה מגיע עם לב נשבר על שנכשל בעבירה והיה מוטל על הכהן לחזקו, ואם היה מגיע להקריב קרבן תודה, היו שואלים איזה ענין עבר עליך שאתה מביא קרבן תודה, ומיד היו מהללים ומשבחים להשי"ת על הטוב אשר גמל לו השי"ת. גם כהיום הזה כשיהודי מברך ברכת הגומל מוטל עלינו לברר הסיבה שהוא מברך גומל ולהתעניין בשלומו על כל מה שעבר עליו.

ענין נעלה זו לשאול בשלום השני הוא עבודת הקודש, והוא מהדברים שעומדים ברומו של עולם. כמו שאמרתי לבחורים ערב ראש השנה, שחלק מהעבודה של ראש השנה אצלינו הוא סידור המקומות בבית המדרש לתפילות של הימים הנוראים, יש כאלו החושבים שדבר זה לא מתאים ל'רבי' שיעסוק בדברים אלו, אבל אני איני מוותר על עבודה

אותו ישן בסוכה ולידו ישן חתול, הבחור הזה היה לו חתול, והחתול הגיע אליו לישון איתו, וכמובן שאבא מארי הכ"מ מרוב אהבתו לכל אחד מ'ישראל קיבלו בסבר פנים יפות ולא אמר לו מילה או חצי מילה בענין החתול.

וזה הגני בטוח שלעתיד לבוא נכנס כולנו לסוכת עורו של לויתן, ואף אם יהיה אחד שיערער על זה שהגנו נמצאים שמה, נוכל להטעים ולומר שאנו התפללנו בבאסטאנער בית מדרש, ושם הכניסו את כולם במאור פנים הן חסידים הן ליטאים והן ספרדים, ולכן בדין אנו יושבים בסוכת עורו של לויתן.

מענין לענין באותו ענין היה יהודי שהיה גר בשכינות לכ"ק אבי ז"ל הכ"מ שבשנותיו האחרונות היה מתפלל אצלינו, שמו היה הרה"ח רבי ירחמיאל קמפינסקי זצ"ל, הוא היה אוסף קליין געלט' (כסף קמון) בבתי המדרשות בשעות הבוקר, ולאחמ"כ היה מחלק את הכסף להכנסת כלה לעניי ארץ ישראל, כשהלכתי לנחם את משפחתו אחרי פטירתו סיפרו לי עליו שהוא היה מכנים אורח גדול, פעם הגיע מבית המדרש ואמר לזוגתו שיש יהודי בבית המדרש שאין לו מקום לישון, מיד שאלה למה לא

וכרו', שהוא הרי יהודי חסידי והשני הוא ספרדי ולא נאה לו לדרוש בשלומו ולברכו, על זה ידוע שהרה"ק רבי לוי יצחק מבארדימשוב זי"ע (שיז"ד דיליה יחול בשבוע הבעל"ט כ"ה תשרי) היה מכנים לסוכתו כל יהודי באשר הוא ואפילו הפשוטים והמגושמים ביותר, ואמר שצריכים להיות סבלן לזה, כי גם הקדוש ברוך הוא סבלן הוא, על דרך אומרו (שם לד ז) נושא עון וגו'. ואמר עוד שלעתיד לבוא בסוכת עורו של לויתן עתידים צדיקים לישב בעטרוותיהם בראשיהם, כל אבות העולם וחסידיו כל דור ודור, וגם אני אדחיק עצמי לישב שם, ויבא מי להוציאני משם לומר מה עביד כאן איש מגושם כזה, ואשיב שגם בסוכתי היו יושבין אנשים פשוטים מגושמים וסבלתי וא"כ בדין הוא שאשב בסוכת עורו של לויתן.

את זה הדרך הנחילו לנו מורשה אבותינו ורבנותינו הק' לבית באסטאן שבראש מעייניהם היה תמיד לדאוג להשני מבלי הבדל מוצא, והיו מקרבים כל אחד אשר בשם ישראל יכונה למרות שלא תמיד עלה הדבר בקל. וזכורני משנות ילדותי שאצל סוכת כ"ק אבי ז"ל הכ"מ היה ישן 'א אלטר בחור, ובבוקר כשנכנסתי לסוכה ראיתי

להיות בשמחה. גם אהרן הכהן כשויתר למשה רבינו על ההנהגה של כלל ישראל, היה קשה לו לותר לאחיו הצעיר ממנו, והגם שהוא עשה כן בשמחה, כמו שנאמר וראך ושמה בליבי, ובכל זאת לא הגיע למדריגה זו רק ע"י עבודת המדות.

על כן כליל אושפיזא דאהרן הכהן הזמן להתעורר בענין זה, ולקבל עלינו להאיר פנים לכל אחד ולהיות מתלמידיו של אהרן שהיה אוהב שלום ורודף שלום וכו', ואם יש אחד שמעט קשה לו הדבר אל יתרפה מזה אלא אדרבה יעבוד על עצמו ויתפלל שיוכה להקדים שלום לכל אדם ולקדש שם שמים.

יעזור השי"ת שנוכה להיכנס בסוכת עורו של לוינת, להיות אוהבי שלום ורודפי שלום, ולקבל כל אדם בסבר פנים יפות ושנוכה לגמר טוב, ולביאת גוא"צ בב"א.

הבאת אותו הביתה, ענה, שליהודי הזה יש כלב והוא לא מוכן להגיע רק עם הכלב, בסוף סידרו מקום לכלב במרתף, ואמרו לו שהוא יכול להגיע אצלם או שהוא יישן בבית והכלב במרתף, או שהוא יכול לישון במרתף ביחד עם הכלב. עכ"פ להכניס אורח עם כלב זו מדריגה של הכנסת אורחים.

ואם יאמר אדם שמדה זו להקדים לכל אדם שלום אין זה לפי תכונתי, שיש אנשים שבטבעם הינם מדברים יותר עם חבריהם ויותר נמצאים בקרבת חברים, אבל אני בטבעי הנני ביישן ואין אני רגיל להמצא בקרבת אנשים כ"כ ובוודאי שלא להקדים שלום לכל אדם.

על זה סיפר לי חתני הרה"ג רבי מנחם רויטמן שליט"א שהיהודי הקדוש זי"ע אמר שהוא נולד עם טבע של עצבות, והוא עבד על עצמו כדי

קידושא רבא בצפרא דשבתא

איתא בספיה"ק ייטב לב (בפרשת נח) משמיה דהרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע שביאר פסוק זה, כי אור משמעותו יום ומשמעותו לילה,

בספר קהלת שקראנו היום כתיב, וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך (קהלת ב יג).

גם אני אחיו ברמאות, ואם אדם כשר הוא, גם אני בן רבקה אחותו הכשרה. ודבר זה יפלא שגם יעקב אבינו כשהיה לו צורך היה יכול להשתמש במדת הרמאות, והלא התורה מעידה שיעקב היה איש תם שאינו חריף לרמות,

ויש לומר שיעקב היה איש תם, שיעקב היה לו בעלות על התמימות, וכמו שאומרים בדרך צחות 'בעל תשובה' שיש לו בעלות על התשובה, כמו כן היה יעקב איש תם היה לו בעלות על התמימות, ברצותו השתמש במדת התמימות וברצותו השתמש במדת הרמאות. אבל מי שהוא באמת רק תם אי אפשר לו להשתמש במדת הרמאות, בגלל שהוא אינו חריף לרמות, והאמת שיעקב לא היה כן כי אם שהיה לו בעלות על התמימות, בדרך האור הנזכר בקהלת.

יעזור השי"ת שנזכה לקבל כל ההשפעות והאורות של זמן שמחתנו ולהיכנס בסוכת עורו של לויתן, ושנזכה לגמר טוב, ולביאת גוא"צ בב"א.

כדאיתא פרק קמא דפסחים (ב.). משא"כ חושך אין משמעותו רק לילה, וכדכתיב (תהלים קד כ) תשת חושך ויהי לילה. וזה עצמו ההבדל שבין חכמה לסכלות, כי החכם, אם שהוא חכם, לפעמים ישנה טעמו וריחו לפי הצורך ויעשה עצמו כסיל, על דרך שיעשה דוד בשנתו את טעמו לפני אבימלך (שם לד א), משא"כ הכסיל אין בידו לעשות עצמו חכם בשום פעם ואופן.

ויש לבאר לפי דבריו מה שנאמר (בראשית כה כו) ויגדלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש תם ישב אהלים, ומפרש רש"י (שם) יודע ציד - לצוד ולרמות את אביו בפיו ושואלו, אבא היאך מעשרין את המלח ואת התבן, כסבור אביו שהוא מדקדק במצוות. תם - אינו בקי בכל אלה אלא כלבו כן פיו, מי שאינו חריף לרמות קרוי תם.

ולבאורה הלא כתיב אצל יעקב (שם כט יב) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה. ורש"י (שם) מביא בשם המדרש, אם לרמאות הוא בא,

רעוא דרעוין

המחשבה היא בראש השנה וכמו שאומרים בתפילות ראש השנה 'היום הרת עולם'. וידועה המחלוקת בגמרא (ראש השנה י:יא.) מתי נברא העולם, בניסן או בתשרי רבי יהושע אמר בניסן ורבי אליעזר אמר בתשרי, בתום' (שם כו. ד"ה כמאן מצלינן) מבואר דכתשרי עלה במחשבה לבראות ולא נברא עד ניסן, וזהו הענין של 'היום הרת עולם', הרי אנו רואים שעבודת ראש השנה הוי במחשבה.

חלק הדיבור הוא ביום כיפור, שנקודה העיקרית של יום כיפור הוא הודיו בפה.

עולם המעשה הוא בסוכות, שענינה בעולם המעשה, שצריך לעשות סוכה, וכמו שאיתא (סוכה יב.) החוטט בגדיש לעשות לו סוכה פסולה, משום תעשה ולא מן העשוי.

ב"ק אא"ז מו"ר זי"ע הוסיף לומר שבשבת קודש גם מוצאים ענין של עשייה, כמו שנאמר (בראשית ב ג) אשר ברא אלוקים לעשות.

ויש לומר שענין העשייה של שבת הוא שונה מענין העשייה שנמצא

אנו אומרים בנוסח התפילה של יום טוב והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום לשמחה ולששון כאשר רצית ואמרת לברכינו, ובשבת קודש אנו אומרים רצה נא במנוחתנו, ויש לדקדק דלכאורה היה הנוסח צריך להיות להיפך, בשבת שהוא מקור הברכה וכל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין (זה"ק יתרו פת.) היו צריכים לומר והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת שבתותיך לחיים ולשלום כאשר רצית ואמרת לברכינו, וביום טוב היה צריכים לומר רצה נא בשמחתנו.

ונראה לומר על פי דבריו של כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע שאמר לבאר על מה שאנו קורים שבת זו 'שבת חול המועד' איך אנו מכנים לשבת קודש חול, והשיב ששבת זו יש לה קדושת שבת וגם קדושת יום טוב שהישראל מהפך החול למועד, שמקדש החול לקדושת יום טוב, ועל כן קורין שבת זו חול המועד.

ב"ק אא"ז מו"ר זי"ע אמר עוד שעבודתנו בחודש זו הם בבחינת מחשבה דיבור ומעשה, חלק

נעשה שותף לה' במעשה הבריאה. נמצא לפי דבריו שעשייה שנכתב אצל שבת הוא עשייה של קיום העולם, מה שאינו כן בעשייה של סוכה.

ויובן דברינו על פי מה שמובא בספר ליקוטי קדושת לוי (סוכות) מהרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע, לבאר דברי חז"ל (עבודה זרה ג.) שסוכה נקרא מצוה קלה, שכל המצוות דהיינו שופר או לולב או תפילין או שאר מצוות נעשים בידים, אבל סוכה אדם אחר עושה לו סוכתו והוא יושב בתוכה, ונמצא הוא יושב בתוך המצוה בלא מעשה, לכן נקרא מצוה קלה. נמצא לפי דבריו שעשייה של סוכה הוא מצוה קלה, שיכול להיות עשוי ע"י אחר.

ויובן דבריו על פי מה שסיפר כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע שהיה יהודי שבנה סוכה של שני דפנות עם דופן שלישית של טפח, ומכיון שעוד לא היו מקררים, השאיר בלילה שם בסוכה את הבשר שלא יתקלקל, שהיה מקומות שבסוכות היה קר בחוץ, [ואגב זכור לי משנות נעורי כשנסעתי לוקני ז"ל בעיר באסטאן, הבית של זקני ז"ל היה 'רעבישע שטוב' שהיה תמיד הרבה אנשים, ולפעמים כשלא היה

בסוכה. והוא על פי דברי האור החיים הק' (שם) שכתב שמצינו כי הקדוש ברוך הוא גילה הדבר במה שאמר (שמות כ יא) בעשרת הדברות כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו' הרי גילה כי בשעת הבריאה לא ברא ה' כח בעולם זולת לעמוד ששת ימים לטעם הנודע לו גם ידוע ליודעי אמת. הכוונה היא שכאשר ה' ברא את העולם, הוא נתן כח בעולם להתקיים רק שישה ימים, וכאשר מגיע שבת, השבת נותנת לעולם כוח לעמוד שישה ימים נוספים, ורק בזכות שבכל שבוע מגיע שבת, יש לעולם כח להתקיים בכל פעם שישה ימים נוספים.

באור החיים הק' הוסיף לכתוב שלפי פירושו מצינו נחת רוח במאמר אחד שאמרו ז"ל (שבת קיט:) כל המקדש וכו' ואומר ויכלו וגו' כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית ע"כ. ודבריהם רחוקים ורחוקים לפי הנראה מי שמע כזאת שיבא אדם וישתתף בדבר שכבר נגמרה מלאכתו, אין אחר מעשה כלום ובמה יעשה שותף. עוד מה היא הפעולה הגדולה הזאת שבאמצעותה ישיג השגה זו, אלא מכיוון שבכל שבת מתחדשת הבריאה מחדש ומקבלת כוח להתקיים עוד שישה ימים, האדם ששומר שבת,

צירוף של שם הוי"ה ואדנ"י, כשהגיע יום המשפט הגיע לבית המשפט, ובעת הקראת הפסק דין אמר לו השופט אותו לשון בדיוק מה שאמר כ"ק זקיני ז"ל 'מה אעשה הרי חוקי התורה קודמים לחוקי המדינה' ופטרנו לשלום. העשייה של שבת הוא כמו חוקי התורה והוא קודמת לעשייה שלנו שהיו כמו חוקי המדינה.

חג הסוכות הוא זמן שמחתנו, השמחה שלנו באה מזה שאנו מבינים שעשייה שלנו הוא רק כמו שבונים סוכה של שני דפנות עם דופן שלישית של טפה, ורק ע"י מה שהקב"ה משלים את מעשינו יש לה קיום, והוא על דרך מה שאמר הכתוב (שמות לה ב) ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש וגו', שע"י השבת כל מלאכת ששת הימים יש לה קיום כדאמרן.

שמעתי פעם מהרה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א שביאר מה שאומרים בהלל עצביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם (תהלים קטו ד) שהעצבות מגיע מזה שהאדם חושב שהכסף וזהב הוא לפי כוחו ועוצם מעשה ידיו, כשאנו מבינים שכסף וזהב מגיע הקב"ה, והמעשה ידי אדם הוא

מקום במקרה, היה קופסא שהיה בנוי בחלון ששם היה שמים האוכל, והוא היה מתקרה מהקור ששרה בחוץ. באמצע הלילה הגיע כלב ואכל הבשר, בבוקר כשהגיע בעל הבית ולא מצא הבשר התפלא איך נכנס הכלב לתוך הסוכה, שהרי יש לה דין סוכה והיא כמו שיש בה ארבע דפנות.

העשייה שלנו הוא כמו סוכה שנבנה בשני דפנות עם דופן שלישית של טפה, ויש לו דין סוכה רק ע"י הקב"ה שנתן לה דין סוכה והשלים עשייה שלנו, למרות שבפועל בזה העולם אין בה ד' דפנות, אבל מדין תורה יש לה ד' דפנות.

עוד אספר מה שהיה אצל כ"ק זקיני האדמו"ר הזקן זי"ע, שהיה יהודי בווייליאמסבורג ושמור ר' אלחנן שטימלר ז"ל שנבנה סוכתו על המרפסת ששימש למילוט משריפה, והמשטרה תבעה אותו למושפט, בא אצל כ"ק זקיני ז"ל שבאותם ימים גר בווייליאמסבורג לספר לו צרתו שבאה עליו, זקיני אמר לו שלא ידאג מהמשפט כלל 'שהרי חוקי התורה קודמים לחוקי המדינה', ושיביא צ"א סנט, ואכן כך עשה, ורצה לתת דולר שלם, אמר לו זקיני שלוקח דוקא צ"א סנט שהוא כמנין 'סוכה' וגם

ולבן אנו אומרים והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדך דבבחינה זו הברכה של ימי מועד גדולה משבת קודש כדאמרן, וברכה זו אנו רוצים לקחת על כל ימות השנה, שגם בימות החול אנו נבין שעיקר הקיום של מעשינו הוא בסיעתא דשמיא. בשבת קודש אנו אומרים רצה נא במנוחתנו שע"י מה שאנו נחים בשבת קודש אנו מבינים שהקב"ה מנהיג את העולם, אבל כמו שאמרנו דבר זה הוי יותר בחינה רוחנית, משא"כ במועד אנו מוציאים ענין זה מכוח אל הפועל.

יעזור השי"ת שנוכה להבין שעיקר קיום העולם הוא ע"י הנהגת הבורא ית"ש, ונוכה לקבל ברכת השבת והמועד, ושנוכה לגמר טוב, ולשבת בסוכת עורו של לויטן בביאת גוא"צ בב"א.

רק ההשתדלות, זה מביא האדם לשמחה.

בשבת קודש נעשה קיום למעשינו כי אנו מבינים כי ששת ימים עשה ה' את השמים והארץ וגו' וינח ביום השביעי וגו', הברכה של השבת שעל ידו אנו מבינים שהוא המנהיג כל מה שנעשה בעולם. אבל ענין זה הוא יותר רוחני.

בימי חול המועד אנו עושים כל זה למעשה, בזה שאנו מהפכים ימות החול לימי מועד, שכשמגיע ימי המועד אנו שמחים בשמחת המועד, בלי הדאגות שאנו רגילים בה בימות החול, ובבחינה זו גדולה ימי המועד משבת קודש, שאנו מראים בפעולתנו בימי המועד שהבורא ית"ש הוא המנהיג את העולם, וכל מעשינו הוא רק בעזרתו וסיעתו.

ניצוצי אודה מתוך סעודת מלוה מלכה

הוספה על התורה של ליל שבת

והנה יש מימרא של הרה"ק רבי יהושע אשר מפאריסוב זצ"ל (בנו של היהודי הק' שהיום היה הו"ד דיליה) שמה שאמר

אוסף נקודה אחת על מה שדיברנו בליל שב"ק, כתיב כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (ויקרא כג מב),

דברות שבת חול המועד סוכות תשפ"ב קודש

הכתוב כל האזרח בישראל ישבו בסוכות, רומז שאפילו מי שעדיין לא נכנס בעבודת השי"ת ולא זרחה עליו שמשו, רק שמקבל על עצמו שמהיום והלאה יתחיל לעבוד השי"ת בכל לבבו, וזהו כל האזרח בישראל ישבו בסוכות, לשון להבא, שמהיום יתחיל להזריח בעבודת השי"ת (שאזרח מלשון זורח),

הבטיח לו הכתוב שיזכה לישב בסוכות, היא הסוכה של הבורא ית"ש שמרמז על אורות עליונים כגודע.

לפעמים יש יהודי שעדיין איננו זורח, אבל יש לו היכולת לזרוח, וגם יהודי כזה צריכים לקרב שהרי לבסוף יזרח אורו.

יו"ט שמחת תורה תשפ"ב

באגלייטען דער יו"ט

הדברים האלו, דהיינו קבלת התורה ויציאת מצרים נאמר, אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו. כשתתבונן בדברים אלו תדעו בלי ספק כי ה' הוא האלוקים.

ויש לומר לפי דבריו דזה הכוונה במה שאנו אומרים בשמחת תורה לפני

ההקפות, אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו, דהשי"ת נתן לנו את כל אלו הימים הקדושים, הימים הנוראים ראש השנה ויום הקדוש ואת חג הסוכות זמן שמחתנו עם מצות ישיבת סוכה ונמילת הד' מינים, וכעת בשמחת תורה אחר שקימנו את כל הימים הנעלים האלו, אזי כל אלו הראך השי"ת, כדי שתתבונן ותדע בלי ספק כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו.

אנו אומרים בנוסח התפילה של יום טוב והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום לשמחה ולששון, ויש לומר הלשון והשיאנו

איתא בספורנו על הפסוק (דברים ד לה) אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו, אתה הראית - את כל אלה הראך הא-ל ית', לדעת - כדי שתתבונן ותדע בלי ספק כי ה' הוא האלוקים, הוא אותו הקדמון הנמצא בהכרח.

בוונת הספורנו באמרו אתה הראית - את כל אלה הראך הא-ל

ית', הוא על הפסוקים שכתובים לפני זה, (שם לב-לד) כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלוקים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו. השמע עם קול אלוקים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי. או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם ה' אלוקים במצרים לעיניך. על כל

הוא מלשון מה שאנו אומרים בהושענות נשיאים להסיע, שזה קאי על העננים של הגשם, שברכת מועדיך הוי הגשם, שאי"ה שנה זו הבאה עלינו לטובה תהיה שנה גשומה המורה על ברכה ושפע.

ויעזור השי"ת שנזכה להמשיך מימים קדושים אלו כל ההשפעות ושימלא השי"ת את כל משאלותינו ונזכה לבני ברוכי וחיי אריכי ומזוני רויחי וסיעתא דשמיא ונהורא מעליא, ושנזכה לביאת גוא"צ בב"א.

איברא כי הנוסח והשיאנו אינו יוצא מידי פשוטו, שנזכה לברכת

